

Καλησπέρα,

Ονομάζομαι Ν.Α. και είμαι φοιτήτρια του Τμήματος Επιστήμης Υπολογιστών. Βρίσκομαι εδώ για να σας μιλήσω για την εμπειρία μου στον εθελοντισμό. Όταν μου ζητήθηκε να σας μιλήσω για αυτήν, πρέπει να παραδεχτώ ότι στην αρχή ήμουν διστακτική, αναρωτιόμουν αν θα μπορέσω μέσα σε λίγα λεπτά να σας εκφράσω πόσο σημαντικό και δημιουργικό είναι το αίσθημα που απορρέει από τον εθελοντισμό. Παρόλα αυτά αποφάσισα να δεχτώ και να είμαι τώρα εδώ μπροστά σας για να σας εκφράσω τα συναισθήματα, τις σκέψεις, αλλά κυρίως την χαρά της προσφοράς που ένιωσα το διάστημα που έκανα μάθημα σε μία κοπέλα.

Η πρώτη μου επαφή με τον εθελοντισμό ξεκίνησε 2 χρόνια πριν, όταν έλαβα ένα email στο λογαριασμό της Σχολής. Αποστολέας ήταν το **Συμβουλευτικό Κέντρο Φοιτητών** και θέμα του, ο εθελοντισμός. Ανοίγοντας το email διάβασα πως φορείς του Ηρακλείου ζητούσαν εθελοντές για παράδοση μαθημάτων σε παιδιά των Κέντρων τους. Από την πρώτη κιόλας στιγμή, σκέφτηκα πως θα ήταν κάτι που θα με ενδιέφερε να κάνω, καθώς μου αρέσει να βρίσκομαι κοντά σε παιδιά και το γνωστικό αντικείμενο που ζητούσαν ήταν οικείο σε μένα. Μέχρι τότε, αν και με ενδιέφερε το θέμα του εθελοντισμού, ποτέ δεν είχα σκεφτεί τον εαυτό μου, ως μέρος μιας εθελοντικής προσπάθειας. Στην αρχή αγχώθηκα αρκετά. Αναρωτήθηκα αν θα μπορέσω να τα καταφέρω, δεδομένου ότι δεν είχα κάνει κάτι αντίστοιχο στο παρελθόν. Προβληματίστηκα. Τι θα συνέβαινε αν θα έλεγα κάτι που δεν έπρεπε στο παιδί που θα έκανα μάθημα; Τι θα συνέβαινε αν με ρωτούσε κάτι που δεν γνώριζα; Ο χρόνος που θα μπορούσα να διαθέσω θα ήταν αρκετός δεδομένου ότι βρίσκομαι σε μία απαιτητική σχολή. Αυτά τα ερωτήματα με έκαναν διστακτική.

Παρόλα αυτά αποφάσισα να έρθω σε επαφή με τους υπεύθυνους του Συμβουλευτικού Κέντρου Φοιτητών εκφράζοντας τους το ενδιαφέρον μου. Στο ραντεβού μας, με πληροφόρησαν για κάθε ένα Κέντρο ξεχωριστά, για τις ανάγκες του, καθώς και τον τρόπο που θα μπορούσα να βοηθήσω. Γρήγορα αποφάσισα πως η παράδοση μαθήματος σε παιδιά που ανήκουν στα Κέντρα αυτά, ήταν αυτό που με ενδιέφερε. Δεδομένης της απόφασής μου, υπήρξε μία αναλυτική συζήτηση προκειμένου να μου εξηγήσουν τις απαιτήσεις, τη θέση που πρέπει να κρατάω καθώς και την συμπεριφορά, στα πλαίσια του μαθήματος. Μου είπαν συγκεκριμένα πως θα πρέπει να είμαι ο εαυτός μου, να είμαι υπεύθυνη, να μην αναβάλλω τα μαθήματα χωρίς λόγο και γενικότερα να υπάρχει συνέπεια απέναντι στο παιδί. Στο τέλος αυτής της συνάντησης, κάθε είδος προβληματισμού είχε εξαφανιστεί, ήξερα πως μπορώ να προσαρμοστώ στις πάρα πάνω συνθήκες και πως αν υπήρχε κάποιο πρόβλημα σε όλη αυτή τη προσπάθεια θα είχα την αμέριστη συμπαράσταση και βοήθεια από τους ανθρώπους του Συμβουλευτικού Κέντρου Φοιτητών.

Το επόμενο βήμα ήταν να έρθω σε επαφή με το Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Θηλέων, να συμπληρώσω την απαραίτητη αίτηση και να συζητήσω ποια είναι η κοπέλα που θα μπορούσα να αναλάβω. Η κοινωνική λειτουργός του Κέντρου, αφού με ευχαρίστησε για την παρουσία μου εκεί, με έφερε σε επαφή με το κορίτσι στο οποίο θα έκανα μάθημα. Στη πρώτη μας επαφή, συνάντησα μια μαθήτριά του Γυμνασίου, ένα ευγενικό παιδί που συνεχώς με ρωτούσε «είστε σίγουρη ότι θέλετε να μου κάνετε μάθημα;», αυτή η επαναλαμβανόμενη ερώτησή της, με έκανε ακόμη περισσότερο να θέλω να την αναλάβω, οπότε και της απάντησα γελώντας, «ναι είμαι απολύτως σίγουρη».

Κάπως έτσι ξεκίνησε και ο πρώτος κύκλος μαθημάτων. Αφού ορίσαμε μέρα και ώρα ήταν όλα έτοιμα να ξεκινήσουμε. Ο ενθουσιασμός μου ήταν στα ύψη. Η συνεργασία με την μικρή ήταν εξαιρετική. Δεν υπήρχαν προβλήματα διαπληκτισμοί ή οποιοδήποτε είδους ένταση. Κάθε εβδομάδα, ετοιμάζα από το σπίτι την παράδοση του μαθήματος, τις ασκήσεις που θα έπρεπε να λύσουμε. Παρόλο που το μάθημα ήταν μια φορά την εβδομάδα, εγώ διέθετα αρκετές ώρες μέσα σε αυτή. Δεν υπήρξε ούτε μία στιγμή που να γκρινιάζω πως χάνω τον χρόνο μου, η επιλογή μου με γέμιζε. Αυτό το συναίσθημα με ακολουθούσε από την αρχή ως το τέλος.

Ταυτόχρονα έβλεπα πως και η κοπέλα που έκανα μάθημα χαιρόταν ιδιαίτερα, αν και τα μαθηματικά δεν την ενθουσίαζαν!! Η χαρά και από τις δύο πλευρές για το ότι βρισκόμασταν εκεί, υπήρχε ακόμη και τις στιγμές που το μάθημα δεν είχε και το καλύτερο αποτέλεσμα. Γιατί, ναι, υπάρχουν και αυτές οι στιγμές που το αποτέλεσμα δεν είναι αρκετά ικανοποιητικό. Αυτό όμως, δεν μας έκανε να το βάλουμε κάτω και να τα παρατήσουμε. Εξάλλου είχα δώσει την υπόσχεσή μου, στην πρώτη μας συνάντηση. Προσπαθούσαμε και στο βαθμό που μπορούσαμε τα καταφέραμε.

Με αυτά τα δεδομένα, πέρασε πολύ γρήγορα ο καιρός και τα μαθήματα έφτασαν στο τέλος τους. Ένα τέλος γεμάτο συναισθήματα, χαράς αλλά και λύπης ταυτόχρονα. Φυσικά τα δάκρυα ήταν αναπόφευκτα και από τις δύο πλευρές αφού ένας κύκλος έκλεισε. Εκείνη η μέρα ήταν πολύ έντονη. Η τελευταία μου κουβέντα στη πόρτα του κέντρου, χαιρετώντας την μαθήτριά μου, ήταν: «*Ευχαριστώ για όλα όσα περάσαμε αυτό το διάστημα*». Αυτό

περιελάβανε όλα όσα ήθελα να πω. Εγώ ήμουν εκείνη που είχα την ανάγκη να ευχαριστήσω. Από την πρώτη στιγμή ένιωθα πως αυτά που λαμβάνω είναι πολύ περισσότερα από αυτά που προσφέρω και αυτό ήθελα να το τονίσω. Αφού είχε λήξει το πρώτο διάστημα μαθημάτων, το μόνο σίγουρο ήταν πως αυτή η εμπειρία ήταν απλά η αρχή. Ούτε εγώ δεν πίστευα ξεκινώντας, παρά τον μεγάλο ενθουσιασμό που είχα πως μία τόσο απλή κίνηση μπορεί να με γεμίσει τόσο πολύ συναισθηματικά.

Το επόμενο σχολικό έτος ήμουν ξανά εκεί. Για δεύτερη φορά μου ζητήθηκε να κάνω μάθημα στην ίδια κοπέλα. Τα πράγματα ήταν ευκολότερα, δεν είχα να γνωρίσω ένα άτομο από την αρχή. Ήξερα τις δυσκολίες και το πώς έπρεπε να συμπεριφερθώ. Βρισκόμουν πλέον σε οικείο περιβάλλον. Η ατμόσφαιρα στο Κέντρο ήταν ιδιαίτερα φιλική, τόσο από την πλευρά των υπευθύνων, όσο και από το σύνολο των κοριτσιών που αν και δεν είχαμε άμεση επαφή με αγκάλιασαν και μου έδειχναν πόσο πολύ με περίμεναν. Τόσο η ψυχολόγος, όσο και η κοινωνική λειτουργός συζητούσαν μαζί μου για τα θέματα που σχετίζονταν με τη μικρή και η βοήθεια μου σε ό,τι χρειαζόνταν ήταν δεδομένη, με στόχο την καλύτερη εξέλιξη του παιδιού. Τα συναισθήματα μου ήταν όμοια με την πρώτη χρονιά και ένιωθα πως η επιλογή μου είναι περισσότερο συνειδητοποιημένη. Παρόλο που η ώρα συνάντησης μας ήταν καθορισμένη, φτάνοντας στο κέντρο παρατηρούσα πως η μικρή με περίμενε κρατώντας τα βιβλία στο χέρι, χαρακτηριστικό ενός παιδιού που ανυπομονούσε να ξεκινήσουμε αλλά και να με δει ..

Από την δική μου πλευρά τήρησα τις δεσμεύσεις μου να είμαι πάντα στην ώρα μου! Ο ενθουσιασμός της μικρής όταν της είπα πως θα ξανακάνουμε μάθημα ήταν εμφανής. Τα μαθήματα συνεχίζονταν κανονικά, χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα και οι μήνες περνούσαν ευχάριστα και πολύ σύντομα ακόμη ένας κύκλος μαθημάτων είχε φτάσει στο τέλος του. Αυτή τη φορά ο αποχαιρετισμός περιελάμβανε χαμόγελα και πολλές ευχές για την συνέχεια.

Κάποιος μπορεί να με κατηγορήσει πως παρουσιάζω μια ιδανική κατάσταση πάρα πάνω. Ενδεχομένως και να έχει δίκιο. Τα πράγματα δεν είναι ιδανικά και δεν θα μπορούσαν να είναι έτσι. Όταν επισκέπτεσαι ένα μέρος, όπου υπάρχουν παιδιά που έχουν βιώσει άσχημες καταστάσεις, σίγουρα τα πράγματα δεν είναι υπέροχα. Υπάρχουν όμως άνθρωποι που πασχίζουν για να κάνουν την διαμονή και την ένταξη των παιδιών όσο πιο ομαλή γίνεται. Αυτοί οι άνθρωποι, είναι οι εργαζόμενοι, οι εθελοντές, όλοι εκείνοι δηλαδή που μπορούν να προσφέρουν με οποιονδήποτε τρόπο για να καλυτερεύσουν τις μέρες των παιδιών προσφέροντας σκληρή προσωπική εργασία. Προσφέροντας και κάνοντας το καλύτερο δυνατό, δημιουργείς μια όμορφη εικόνα, ακόμη και σε ένα δύσκολο περιβάλλον, γεγονός που σε γεμίζει ικανοποίηση. Στις μέρες μας τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα, επομένως η αλληλεγγύη πρέπει να αποτελεί προτεραιότητα όλων μας.

Μακάρι να υπάρχει έστω και ένας ακούγοντας την ομιλία αυτή που θα σκεφτεί το θέμα του εθελοντισμού, θα παρακινηθεί και θα θελήσει και ο ίδιος να συμμετάσχει σε οποιοδήποτε εθελοντικό πρόγραμμα. Ο χρόνος και η έλλειψή του αποτελεί τη μεγαλύτερη δικαιολογία που προβάλλουμε στον εαυτό μας ώστε να μην κάνουμε πράγματα, κυρίως στις μέρες μας που οι ρυθμοί είναι ταχύτατοι. Ωστόσο χρόνος πάντα υπάρχει, το θέμα είναι πώς και πόσο ουσιαστικά το διαχειριζόμαστε.

Τέλος, αναφέρουν πως οι εθελοντές βοηθούν τους άλλους. Εγώ διαφωνώ με αυτή την άποψη.

Ο εθελοντισμός αποτελεί μια προσωπική ανάγκη έκφρασης του καθενός από εμάς που ασχολούμαστε με αυτόν.

Ευχαριστώ πολύ __